

Рано сутринята потеглихме презъ Драгалевци. Въ кръчмата селянитѣ разправяха за приключенията си, които имъ създаде презъ последнитѣ два-три дѣня бурята и ни поизглеждаха, колкото съчувствено, толкова и въпросително, като че искаха да кажатъ: намѣренията ви сж добри, но ако ние щѣхме да загинемъ въ селото и изъ пѣтя до София, какво ще се случи съ васъ на планината?

А селянитѣ таятъ въ душитѣ си единъ голѣмъ страхъ отъ планината, съ която нѣматъ никакви отношения презъ зимата. Но и къмъ туриститѣ иматъ вече едно голѣмо довѣрие. Когато за пръвъ пѣтъ почнахме да минаваме зимно време презъ Драгалевци за нагоре, селянитѣ си думаха: ще изгинатъ тѣзи граждани. А като видѣха, че вмѣсто да гинатъ, числото имъ се увеличава, че отгоре на това трѣгнаха и женитѣ, повѣрваха, че не е толкова страшно, колкото имъ се струвало. За изгубения туристъ тѣ искрено съжаляваха и нито поменъ отъ злорадство не блѣсна по тѣхнитѣ лица.

Единъ запазенъ старецъ казваше:

— Помислишъ ли, че ще загинешъ, ти си вече загиналъ! Изгубишъ ли куража си въ такива минути, ти си вече самъ изгубенъ.

Особено силна бѣ бурята въ низината между погребитѣ и селото. Тукъ е продължението на хунията — Владайското дефиле, отъ което главната струя минава надъ борова гора въ Княжево и лети между Витоша и Курубагларското възвишение. Силата ѝ, но вече значително разсѣяна, почувствувахме отъ селото до монастирската гора, като тукъ-таме воденицитѣ ни образуваха кратковремененъ завѣтъ.

Направихме малка почивка въ монастирската магерница, дето егуменътъ, дѣдо Диониси, ни раз-